

А.Р.Безрукова, аспірант,
викладач кафедри англійської
мови та методики її навчання,
Уманський ДПУ ім. П.Тичини

І. О. Білецька

доктор пед. наук., професор
Уманський ДПУ ім. П.Тичини

РОЛЬ ШКОЛИ В БАТЬКІВСЬКІЙ ПРОСВІТІ У США

Практика заохочення батьків брати участь в освітньому процесі їхніх дітей набула популярності протягом останніх 20 років. Зросла і важливість партнерства батьків і школи в рамках змін в системі освіти.

Починаючи з 1965 року Федеральний уряд визнав необхідність забезпечити дітям справедливі та рівні можливості в отриманні високоякісної освіти. Таким чином, Закон про початкову та середню освіту було прийнято (Elementary and Secondary Education Act). Коли президент Д. Буш прийняв повторно закон у 2002 році він перейменував його «No Child Left Behind» і включив більш суворий характер вимог до залучення батьків в освітній процес. На сьогоднішній день школи відповідальні за імплементацію планів вдосконалення школи, які включають залучення батьків та освітню політику з метою покращення досягнень учнів. Також відповідно до закону школи мають опікуватися малозабезпеченими родинами та родинами зони ризику. Враховуючи те, що уряд вважає залучення батьків пріоритетним, в школах має бути програма, яка заохочує батьків до участі в проектах і заходах, які активно залучають батьків та учнів до навчального процесу. Науковці почали зосереджуватись на дослідженні факторів, що впливають на досягнення учнів за участі батьків, щоб допомогти школі визначити стратегію для розробити якісної програми залучення батьків. Закон про дітей (No Child Left Behind Act) зосереджує свою увагу на сприянні залучення батьків та досягненнях учнів в початковій школі. Деякі ідеї, які були розглянуті для цієї

вікової групи, включають мотивацію учня, розширення прав і можливостей батьків.

За дослідженням Давенпорта (E. Davenport) (2005), Закон про дітей (No Child Left Behind Act) використовує стандарти Національної асоціації батьків та вчителів (National Parent Teacher Association) для визначення ролі батьківського залучення в школі. Ці стандарти були розроблені на основі роботи доктора Д. Епштейн (J. Epstein), голови Центру з питань школи, сім'ї та громадського партнерства в Університеті Джона Хопкінса. Національна асоціація батьків та вчителів визначає залучення батьків як взаємодію, що вимагає регулярного двостороннього спілкування, яке має вплив на навчання та шкільну діяльність [2], [3].

Керівництво з впровадження національних стандартів Національної асоціації батьків та вчителів (2009) визначає взаємодію сім'ї та школи як партнерство, яке включає в себе наступні шість стандартів:

- 1) вітати всі сім'ї в шкільній спільноті;
- 2) наявність ефективних комунікаційних зв'язків, що залучають сім'ї та вчителів до регулярного двостороннього спілкування щодо навчання учнів;
- 3) співпраця домашньої та шкільної діяльності, яка підтримує навчання учнів;
- 4) розширення знань про права і можливості сімей та доступ до навчальних можливостей, щоб допомогти учням бути успішними;
- 5) розробка єдиної системи сім'ями та вчителями, де обидві сторони виступають рівними партнерами у прийнятті рішень щодо розробки програм, політики та практики, які стосуються дітей та родини;
- 6) розробка спільної шкільної спільноти з усіма зацікавленими сторонами, щоб розширити можливості навчання, можливості громадських служб та ресурси для кожного.

Суспільство змінюється, а разом з ним і проблеми. Бідність, наркотики, підліткова вагітність, збільшення прогулів школи, відмова від навчання, а також інтеграція різних культур в школі, що мають різні сімейні цінності,

вимагають індивідуального підходу щодо їх вирішення. С. Константіно заявив: «для задоволення академічних потреб студентів, керівники освітніх закладів повинні враховувати сфери впливу, що знаходяться поза школою і створити спільноти, які будуть забезпечувати здорові та продуктивні стосунки з громадою та підтримувати місію школи» [1]. Коли общинні школи створюються шляхом об'єднання навчальних і суспільних ресурсів в одній установі, школи займаються потребами окремих громад та ефективність цього партнерства залежить від здатності батьків та вчителів працювати разом для підтримки навчання учнів. Широке дослідження показали, що незалежно від віку дитини, расової чи етнічної приналежності, економічного статусу або освітнього рівня, діти, батьки яких залучені в освітній процес, мають кращі академічні досягнення. Такі дослідження також зазначають, що студенти мають високий рівень знань, високі показники відвідуваності, мають кращу самооцінку та мотивацію до навчання, спостерігається зменшення насильницької поведінки, вживання наркотиків та алкоголю.

При підведенні підсумків опису взаємодії сім'ї та школи з метою формування педагогічної культури батьків, зазначимо, що школа надає найбільш реальну можливість реалізувати первинну допомогу батькам, надавати підтримку у складних питаннях розвитку та навчання дітей у сім'ї та школі. Отже, при планомірному організованому процесі, робота з батьками в навчальному закладі дозволяє здійснити формування та вдосконалення педагогічної культури батьків найбільш ефективно.

Література

1. Constantino, S. (2003). Engaging all families. Lanham, MD: Rowman and Littlefield Publishers, Inc.
2. Davenport, E., & Bogan, Y. K. (2005). It takes a village to teach a child: An analysis of an african-centered parental involvement program. AASA Journal of Scholarship and Practice, 2(3), 34-45.

3. Epstein, J. (2001). Building bridges of home, school, and community: The importance of design. *Journal of Education for Students Placed at Risk*, 6(1 & 2), 161-168.